

Arrest

nr. 109 234 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HYLEBOS
Tervurenlaan 268 A
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HYLEBOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou afkomst. U bent universitair geschoold. U werd op 1 augustus 1986 geboren te Conakry. Uw enige en oudere broer Alseny woonde bij uw ouders. Omdat uw tante (Y.F.) geen kinderen had, woonde u bij haar. Eén week per maand ging u wel bij uw ouders wonen. Uw vader had nog een tweede vrouw, (N.C.). Ze behoort tot de Malinke stam. Sinds 1998 had u een relatie met (M.T.). Haar ganse familie accepteerde jullie relatie. Enkel haar vader, de militair (S.T.), was niet akkoord omdat hij jullie te jong vond voor een relatie. Hij wilde dat jullie eerst studeerden. (S.T.) is commandant in het leger en is gestationeerd in een buitenpost, ver buiten Conakry. Uw vader was een zakenman en leefde een groot deel van zijn leven in Duitsland. Uw beide

ouders overleden in 2003. Uw vader was een rijk man en had verschillende huizen, gronden, geld en auto's. De volledige erfenis ging naar uw oudste broer Alseny. (N.C.), de tweede vrouw van uw vader, hertrouwde met (L.K.) in 2004. (N.C.), haar man en zijn familie kwamen toen bij uw broer Alseny in het huis van uw overleden ouders in de wijk Matam wonen. U bleef er één week per maand logeren. Sinds het overlijden van uw ouders begon (N.C.) te azen op de erfenis van uw vader. Ze bedreigde u en uw broer. De broer van (L.K.) is (O.K.). (O.K.) was lid van de politieke partij Union des forces républicaines (hierna UFR) en bekleedde een hoge politieke functie in Guinee. U was lid van de organisatie Association des jeunes volontaires et amis de Coléah (hierna AJEVAC). (O.K.) zag dat u populair was bij de jeugd. In 2004 vroeg hij u en uw broer om lid te worden van zijn partij UFR, wat jullie deden. Jullie organiseerden vervolgens activiteiten voor jongeren van de partij UFR. Uw broer overleed in 2006 na een vergiftiging. Volgens u heeft (N.C.) hem vergiftigd. Vervolgens bleef (N.C.) u bedreigen. Ze deed er alles aan om u het leven moeilijk te maken en uitte doodsb bedreigingen. Ze probeerde de erfenis van uw vader ook via gerechtelijke weg in handen te krijgen, maar dit lukte niet. In maart 2010, in de aanloop naar de presidentsverkiezingen, nam (O.K.) afstand van de UFR en richtte hij zijn eigen partij Plus op. Hij vroeg u om met hem mee te gaan naar zijn nieuwe partij Plus, maar u bleef de partij UFR trouw. Jullie raakten in conflict omdat de partij Plus de UFR-jongeren voor zich probeerde te winnen. In de tweede ronde van de presidentsverkiezingen in september 2010 steunde Plus RPG, de partij van Alpha Condé. Uw partij UFR steunde echter UFDG, de rivaliserende partij van Cellou Dallo Diallo. Alpha Condé won de presidentsverkiezingen. In december 2010 zei (O.K.) dat hij nu de macht had en u niet. Hij zei dat u beter het land zou verlaten. Uw oom langs moeders kant zei dat u niet bang moest zijn. Ook (N.C.) bedreigde u toen met de dood en zegde dat ze u in de problemen zou brengen. Sinds 2 juli 2011 lag u zwaar ziek in het ziekenhuis. Op 19 juli 2011 werd de ambtswoning van de president aangevallen. Soldaten wilden u komen arresteren in het ziekenhuis vanwege betrokkenheid bij deze aanval. U weet dat (N.C.) en (O.K.) hier achter zaten. De dokter zei dat u al sinds 2 juli in het ziekenhuis lag. De soldaten zagen hoe ziek u was en lieten u met rust. In mei 2012 was uw vriendin (M.T.) al 7 maanden zwanger. Haar vader was boos op u en wilde u arresteren. Op 8 mei 2012 maakten u en uw vrienden van AJVAC en UFR de straten proper in verschillende wijken. De partij RPG organiseerde echter ook een activiteit op die dag. De bevolking gooide stenen naar hen en de RPG beschuldigde jullie hiervan. Jullie werden berispt door de chef van de wijk. Op 10 mei 2012 nam u deel aan een grote manifestatie van de oppositie. Vervolgens ging u naar het huis van (N.C.). Uw vriendin (M.T.) was daar ook. Ze zei dat ze hoorde dat (N.C.) en haar man met (O.K.) gebeld hadden en dat ze u wilden laten arresteren. Later die dag zag u (N.C.) buiten met de politie praten. U was bang en vluchtte weg naar een vriend. Daar werd u in de nacht van 11 mei 2012 gearresteerd. Ze beschuldigden u er valselijk van dat u uw vriendin (M.T.) vermoord had. Ze hadden haar lijk de voorgaande dag in uw kamer gevonden. Ze logen ook dat ze op dat moment verschillende wapens en drugs op uw kamer gevonden hadden. (N.C.) bevestigde dat u uw vriendin (M.T.) vermoord had. U vermoedt dat (N.C.) en (O.K.) achter uw arrestatie zaten. U werd naar het commissariaat van Bonfi gebracht. Bij aankomst zag u (S.T.), de vader van uw vriendin (M.T.). Hij zei dat u zijn dochter vermoord had. Na 9 dagen werd u overgeplaatst naar het commissariaat van Bonfi routière. Op 4 juni 2012 kon u uit de gevangenis ontsnappen via de hulp van uw oom langs moeders kant. Dezelfde dag overleed uw neef. Hij werd achtervolgd door de politie omdat ze dachten dat u het was. Hij viel in een put en overleed. Na uw ontsnapping vluchtte u weg uit Conakry. U dook onder in Forécariah. Op 7 augustus 2012 verliet u Guinee per vliegtuig. De volgende dag kwam u in België aan. Nog een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een brief en identiteitskaart van (F.A.), een lidkaart en brief van Ajevac, een studentenkaart en een schooldiploma, een lidkaart van UFR, uw (fictief) overlijdensbericht, 3 convocaties, de overlijdensaktes van uw ouders en tenslotte een attest en inschrijvingsfiche van Nederlandse lessen. U toonde ook een T-shirt en een kledingstuk van de partij UFR.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar Guinee problemen zult ondervinden met (N.C.) en (L.K.) wegens een erfeniskwestie, met (O.K.) wegens een politiek conflict en met (S.T.) wegens het overlijden van zijn dochter (gehoor CGVS, p. 7). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste stelt u (N.C.), de tweede vrouw van uw intussen overleden vader, en (L.K.), haar huidige man, te vrezen. Het feit dat u en uw broer steeds bleven samenwonen met jullie vermeende

vervolgers (N.C.) en (L.K.) (gehoor CGVS, p. 9, 10) komt echter weinig plausibel over. U stelt dat (N.C.) in 2004 hertrouwde en dat ze u en uw broer sindsdien begon te bedreigen en zei dat ze jullie zou volgen totdat jullie problemen kregen of vermoord zouden (gehoor CGVS, p.9,10). Het is dan ook erg opmerkelijk dat uw broer Alseny, die in 2003 al uw vaders bezittingen geërfd had en ook eigenaar was van het huis waar (N.C.) woonde (gehoor CGVS, p.8,9,17) zou toelaten dat (N.C.), die hem met de dood bedreigde, in zijn eigen huis zou blijven wonen. Nog opmerkelijker is het dat uw broer steeds zou blijven samenwonen met (N.C.) en (L.K.). Immers, sinds hij geërfd had was hij economisch volledig onafhankelijk en bijgevolg perfect in staat om ergens anders te gaan wonen.

In 2006 werd uw broer vergiftigd en u stelt dat (N.C.) hiervoor verantwoordelijk is (gehoor CGVS, p.3,10,11). Toch bleef u sindsdien steeds één week per maand logeren in hetzelfde huis waar (N.C.) en haar man (L.K.) woonden (gehoor CGVS, p.8,9,10,12,17). U zegt dat u dit deed omdat uw vader dit aan u gevraagd had (gehoor CGVS, p.10,17). Dat u van 2004 tot 2012 steeds één week per maand zou blijven samenwonen met iemand die u bedreigt, die u dood wilde, die een rechtszaak tegen u aanspande, die uw broer in ditzelfde huis vergiftigde en die u wilde laten arresteren door het leger (gehoor CGVS, p.8,9,10,16,17,18), enkel omdat uw vader dit gevraagd had en omdat het een traditie is, komt niet erg aannemelijk over.

Daarnaast past u uw verklaringen aan naarmate er dieper ingegaan wordt op uw verklaringen. Dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. In eerste instantie stelt u dat (N.C.) u en uw broer bedreigt sinds 2004 en dat ze sinds 2004 zei dat ze jullie steeds in de problemen zou blijven brengen (gehoor CGVS, p.9,10). Wanneer vervolgens gezegd werd dat het vreemd is dat uw broer bleef samenwonen met (N.C.) ondanks dit ernstige conflict, antwoordde u dat de problemen nog niet lang bezig waren, 8 maanden, toen uw broer in 2006 vermoord werd (gehoor CGVS, p.17). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring dat de problemen al in 2004, dus 2 jaar voor het overlijden van uw broer, begonnen, zei u dat de problemen niet direct begonnen en dat het echte probleem pas in 2005 begon toen u en uw broer een huis van jullie vader hadden verkocht (gehoor CGVS, p.17). Hiermee overtuigt u niet. Eerder in het gehoor verklaarde u immers het volgende: 'Zij bedreigt mij en mijn broer sinds 2004'. Op de vraag op welke wijze ze u en uw broer bedreigde sinds 2004, antwoordde u: 'Zei dat rijkdom van vader niet van ons was, maar van haar kinderen omdat er geen officieel huwelijk was tussen mijn vader en moeder, als Soussou kunnen we nooit gelukkig worden zei ze. Zei dat ze ons zou volgen totdat we problemen kregen of we vermoord zouden worden om de bezittingen te krijgen'. Uw latere gewijzigde verklaring dat de problemen niet direct begonnen en pas in 2005 begonnen, valt hier niet mee te rijmen.

U verklaart dat u in juli 2011 in het ziekenhuis lag. Soldaten wilden u komen arresteren in het ziekenhuis vanwege uw betrokkenheid bij de aanval op het presidentieel paleis. De dokter zei dat u al sinds 2 juli in het ziekenhuis lag. De soldaten zagen hoe ziek u was en lieten u met rust. U stelt te weten dat (N.C.) en (O.K.) hier achter zaten (gehoor CGVS, p.11,12,18). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen echter niet. Ten eerste maakt u totaal niet aannemelijk hoe (N.C.) ervoor zou kunnen zorgen dat soldaten u zouden komen opzoeken in het ziekenhuis. Desgevraagd antwoordt u dat u niet weet wat haar relatie met de militairen was (gehoor CGVS, p.18). Ten tweede verklaarde u dat (N.C.) en (O.K.) u valselijk beschuldigden van de betrokkenheid bij deze aanslag omdat ze u 'gewoon in de problemen wilden brengen' (gehoor CGVS, p. 12). Dit komt vreemd over omdat u meermaals verklaarde dat (N.C.) enkel op de erfenis van uw vader uit was en dat ze dit enkel kon bereiken als u zou overlijden (gehoor CGVS, p.18). U maakt dan ook niet aannemelijk waarom zij u valselijk zou beschuldigen om u enkel in de problemen te brengen.

Verder verklaart u (O.K.) te vrezen. U slaagt er echter niet in om deze verklaarde vrees hard te maken. U veronderstelt dat (O.K.) mee achter uw arrestatie op 11 mei 2012 zit. U zegt dat hij zijn schoonzus (N.C.) wilde steunen in haar strijd om de erfenis van uw vader. Deze kwestie werd hierboven reeds besproken. Daarnaast was hij volgens u ook boos op u wegens een conflict in 2010 (gehoor CGVS, p.15). In maart 2010 kregen jullie ruzie omdat (O.K.) de partij Plus oprichtte, u niet inging op zijn vraag om hem en zijn partij te steunen en (O.K.) vervolgens de UFR-jongeren voor zich probeerde te winnen, wat u trachtte tegen te werken. In tegenstelling tot uw partij UFR steunde (O.K.)'s partij Alpha Condé die de presidentsverkiezingen won. In december 2010 zei (O.K.) dat hij nu de macht had en u niet. Hij zei dat u beter het land zou verlaten (gehoor CGVS, p.5). Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen nergens of hij u daadwerkelijk vervolgde en waarom (O.K.) u zou vervolgen. U stelt dat hij sinds 2010 aan de macht kwam en u begon te vervolgen (gehoor CGVS, p.15,16), maar u maakt dit niet aannemelijk. Wanneer gevraagd werd wat hij dan precies deed, antwoordde u opnieuw dat Alpha Condé president geworden was en dat hij zei dat u Guinee moest verlaten. U zegt dat uw oom zei dat u zich geen zorgen moest maken en dat uw oom u beschermde. Wanneer nogmaals gevraagd werd wat die verdere problemen en bedreigingen met (O.K.) inhielden, zegt u enkel dat u vaak door (N.C.) en haar man bedreigd werd (gehoor CGVS, p.16). Ondanks het feit dat er enkele keren naar gevraagd werd, maakt u niet duidelijk wat deze vervolgingen dan wel zouden inhouden. U verklaarde zelfs dat u

(O.K.) nooit meer gezien hebt sinds december 2010 (gehoor CGVS, p.5,11). Daarnaast bleek u volgens uw verklaringen over gepaste bescherming te beschikken. Diane, de vice-president van uw partij UFR is volgens u heel machtig en beschermde u (gehoor CGVS, p.16).

Tenslotte verklaart u ook (S.T.), de vader van uw vermoorde vriendin (M.T.) te vrezen. Uw verklaringen hierover komen echter weinig aannemelijk over. Om te beginnen is het vreemd dat (S.T.) enerzijds niet akkoord zou gaan met jullie relatie, maar wel zou toelaten dat jullie sinds 1998 onafgebroken een relatie hadden (gehoor CGVS, p.3,14). U zegt dat hij bijna nooit thuis was (gehoor CGVS, p.14), maar hiermee overtuigt u niet. Zelfs als hij niet vaak thuis is, is het in de Guineese context weinig aannemelijk dat een vader, met dan nog een hoge functie binnen het leger, enerzijds niet akkoord zou gaan met de voorhuwelijkse relatie van zijn enige dochter, maar anderzijds deze voorhuwelijkse relatie gedurende 14 jaar zou laten voortduren.

U verklaart dat (S.T.) tegen jullie relatie was omdat jullie te jong waren en omdat hij wilde dat jullie eerst studeerden (gehoor CGVS, p.14). Het is dan ook onduidelijk waarom hij, in tegenstelling tot de rest van zijn familie, in 2012 nog steeds problemen met jullie relatie zou hebben aangezien jullie toen allang niet meer te jong waren, u toen reeds universitaire studies had afgerond en u duidelijk erg bemiddeld was (gehoor CGVS, p.4, 8).

U verklaart dat uw vriendin in 2012 zwanger was. Op het moment van uw beweerde arrestatie was ze al 7 maanden zwanger. Uw oom, ingenieur van een Frans bedrijf, ging naar (S.T.) om zijn excuses aan te bieden en om een oplossing te vinden. U wilde graag met (M.T.) trouwen en samen voor jullie toekomstige baby zorgen. (S.T.) wilde u echter eerst opsluiten en zou daarna wel zien wat hij wilde doen (gehoor CGVS, p.15,16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat het zwanger maken van een ongehuwd meisje niet strafbaar is in Guinee. Het wordt wel sociaal afgekeurd. In dergelijke gevallen wordt gewoonlijk aan de man gevraagd om met het meisje te trouwen. Als het meisje akkoord gaat wordt een huwelijk afgesloten en is daarmee de eer van het meisje en haar familie gered. Gegeven het feit dat u reeds 14 jaar een ernstige relatie had met (M.T.), het feit dat jullie sowieso van plan waren ooit te trouwen, het feit dat (S.T.) geen andere bezwaren had dan dat jullie (vroeger) te jong waren en eerst moesten studeren, het feit dat u zeer welgesteld, hoogopgeleid en van de Soussou stam was, het feit dat uw oom ging bemiddelen met de vader van (M.T.) en het feit dat u met (M.T.) wilde trouwen en uw vaderlijke plichten wilde opnemen (gehoor CGVS, p.14,15), is de door u geschetste reactie van (S.T.) weinig aannemelijk. Door te kiezen voor een escalatie van het conflict in plaats van voor de meest voor de hand liggende en gebruikelijke oplossing, zou hij er immers net voor zorgen dat zijn eer en die van zijn familie nog veel meer in het gedrang kwam.

Nadat u gearresteerd werd hebt u nooit tegen (S.T.) gezegd dat u niets met haar dood te maken had. U zegt dat er geen tijd voor was en dat niemand ernaar heeft gevraagd (gehoor CGVS, p.19). Dat u nooit pogingen gedaan hebt om uw onschuld uit te schreeuwen en uw versie van de feiten te vertellen aan de vader van uw overleden vriendin is opmerkelijk.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de foto's van onder andere uw vriendin (M.T.), uw broer Alseny, uw ouders en (N.C.) geven louter persoonlijke informatie en voegen niets nieuws toe aan uw asielrelaas. De T-shirt, het kledingstuk en de lidkaart van de partij UFR geven een indicatie van uw betrokkenheid bij deze partij, wat hier niet meteen betwist wordt. De lidkaart van Ajevac geeft een indicatie van uw activiteiten voor deze organisatie, wat evenmin betwist wordt. U legt verder een brief neer van deze organisatie waarin staat dat u sinds 11 mei 2012 genoodzaakt bent u te verschuilen voor de politie. Om te beginnen heeft deze brief een gesolliciteerd karakter en kan deze bezwaarlijk als een objectieve bron beschouwd worden. Daarnaast moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Uw studentenkaart en schooldiploma geven informatie over uw schoolloopbaan en uw identiteit, zaken die hier niet meteen betwist worden. De brief van uw vriend (F.A.) heeft een gesolliciteerd karakter en werd pas op 2 maart 2013, ruim een half jaar na uw vertrek, opgesteld. Deze brief van uw vriend kan allermist als een objectieve bron beschouwd worden. De kopie van de identiteitskaart van Fofana voegt geen relevante informatie toe. Uw (fictief) overlijdensbericht werd volgens uw verklaringen gemaakt door uw oom nadat (N.C.) gezegd had dat u op 20 mei 2012 in de gevangenis vermoord was (gehoor CGVS, p.6). Het feit dat dit doodskaartje gemaakt werd, vormt nog geen bewijs van uw aangehaalde problemen. Bovendien moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Betreffende de 3 neergelegde convocaties moet opgemerkt worden dat hierop niet vermeld staat om welke reden u opgeroepen wordt. Verder blijkt uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat corruptie welig tiert in

Guinee. Officiële overheidsdocumenten kunnen makkelijk op frauduleuze wijze verkregen worden. Tenslotte moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. De overlijdensaktes van (F.B.) en (C.F.M.), uw ouders, worden hier niet meteen in twijfel getrokken. De inschrijvingsfiche en het attest van regelmatige deelname Nederlandse lessen voegen geen informatie toe aan uw asielrelaas. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst stelt hij dat de tolk Soussou tijdens het gehoor op het CGVS de taal niet voldoende machtig was om zijn relaas exact weer te geven in het Nederlands. Verzoeker en zijn raadsman hebben dit tijdens het gehoor aangegeven.

Verzoeker voert aan dat de erfenis van zijn vader verdeeld werd over alle kinderen, volgens de wettelijke bepalingen van het rechtstelsel in Guinee: verzoeker, verzoekers oudere broer en de vier kinderen die verzoekers vader had met N.C. (verzoekers halfzussen). Aangezien de vier kinderen van N.C. nog minderjarig zijn, schrijft de Guineese wetgeving voor dat een volwassen erfgenaam, *in casu* verzoekers oudere broer, als een soort bewaker van de relevante delen van de erfenis optreedt totdat deze erfgenamen volwassen zijn. Het ouderlijk huis is aldus in onverdeeldheid tussen de erfgenamen. Bovendien was het de uitdrukkelijke wens van verzoekers vader om de familie samen te houden en in vrede te laten leven in de ouderlijke woning. Het huis was dus niet enkel van verzoekers oudere broer, N.C. en haar kinderen hebben dus een recht om in het huis te wonen en verzoekers broer ging niet elders wonen omwille van de wens van zijn vader die hij, daar in de Guineese samenleving mannen verschillende vrouwen mogen hebben en er sterke familiebanden heersen, gerespecteerd heeft.

Tevens stelt verzoeker dat zijn verblijf van één week elke maand in het ouderlijk huis stopte na de vergiftigingsdood van zijn broer in 2006. Sinds toen heeft hij nog slechts één keer een week in het ouderlijk huis gelogeed, met name toen herstellingswerken aan het dak moesten worden uitgevoerd. Hij verbleef er dus niet elke maand een week, zoals foutief genoteerd werd. Bovendien kwamen de bedreigingen van N.C. niet tot uiting vanaf 2004, zoals opnieuw foutief genoteerd werd, maar pas vanaf 2005, dus acht maanden voor de dood van verzoekers oudste broer in 2006.

Verzoeker wijst erop dat N.C.'s schoonbroer presidentieel raadsman voor strategische zaken O.K. is en in politiek conflict met verzoeker ligt, zodat N.C. ervoor kon zorgen dat de soldaten verzoeker in het

ziekenhuis kwamen opzoeken om hem te arresteren door met O.K. samen te spannen. Zowel N.C. als O.K. hebben aldus voordeel bij een verdwijning of veroordeling tot de doodstraf of tot levenslange gevangenisstraf van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar een aantal vervolgingen die O.K. ten aanzien van hem heeft geuit. Deze uitte na hun politieke onenigheid in maart 2010 de dreiging dat verzoeker beter het land kon verlaten en zat achter de poging tot arrestatie in juli 2011, de berisping van de politiechef op 8 mei en de valse beschuldigingen. O.K. wou hem het leven onmogelijk maken wegens de politieke onenigheid en wegens zijn familieband met N.C., die baat heeft bij een verdwijning/overlijden van verzoeker.

Verzoeker wijst er in de verband nog op dat hij van de vicepresident van de UFR wel hulp kreeg, maar geen bescherming.

Betreffende zijn problemen met S.T., de vader van zijn vriendin M.T., voert verzoeker aan dat S.T., gelet op het feit dat die slechts zelden naar zijn ouderlijk huis terugkeerde omwille van zijn werk voor het leger in een verre buitenpost, pas in 2008 weet kreeg van de relatie tussen zijn enige dochter en verzoeker. Hij waarschuwde verzoeker dat hij de relatie enkel zou goedkeuren indien verzoeker en M.T. eerst hun studies afwerkten. M.T. had in 2010 haar studies nog niet afgerond, terwijl verzoeker dan al wel afgestudeerd was. De volgende keer dat verzoeker S.T. ontmoette, was het jaar 2012 reeds aangebroken en was M.T. reeds zwanger, zodat duidelijk werd dat verzoeker en M.T. de uitdrukkelijke wensen van S.T. niet hadden ingewilligd en S.T. bijgevolg erg kwaad werd op verzoeker. Het is volgens verzoeker aannemelijk dat een hogere legerchef ermee dreigt om hem op te sluiten wegens het bezwangeren van een ongehuwde vrouw op het moment dat hij vraagt om met M.T. te mogen trouwen. Wanneer S.T. in mei 2012 te weten komt dat zijn dochter vermoord werd en dat de schuld hiervoor (onterecht) in verzoekers schoenen wordt geschoven, verwondert het allerm minst dat S.T. hem persoonlijk wilde vermoorden toen hij hem in de gevangenis kwam bedreigen. Op dat moment was verzoeker, gelet op de omstandigheden van zijn detentie, bovendien niet in rechte om het woord te voeren in de gevangenis.

Aangaande de neergelegde documenten, wijst verzoeker erop dat hij vanuit België heeft geprobeerd om enkele relevante documenten per DHL te laten opsturen, maar dat deze werden onderschept door de Guineese overheid en dat de afzender werd gearresteerd. Dat het CGVS verder alle aangeleverde documenten van tafel veegt door te stellen dat zij geen objectieve bron zijn of mogelijks corrupt zijn, is volgens verzoeker bijzonder kort door de bocht.

Onder verwijzing naar een aantal artikelen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-7), stelt verzoeker bovendien dat de oppositie in Guinee, waartoe hij behoort, regelmatig hardhandig wordt neergeslagen, hetgeen opnieuw de vrees voor vervolging omwille van politieke overtuiging benadrukt.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

Volgens hem liet het CGVS na in de bestreden beslissing te motiveren omtrent artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar het aangevoerde asielrelaas en zijn hoger gedane uiteenzetting dienaangaande en stelt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b). Verzoeker stelt dat hij valselijk werd beschuldigd van (i) de moord op zijn zeven maanden zwangere vriendin, (ii) druggebruik en verhandeling van drugs en (iii) landverraad en poging tot gewapende inname van het presidentieel paleis. Onder verwijzing naar een website (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8), betoogt verzoeker dat op verschillende van deze misdaden in Guinee de doodstraf staat. In de gevangenis werd hij bovendien gefolterd en onmenselijk en vernederend behandeld. Onder verwijzing naar een rapport (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 9) stelt verzoeker dat de veiligheidsdiensten in Guinee slecht betaald en geëquipeerd zijn, dat deze ineffectief zijn en dat corruptie er wijd verspreid is. Het gerechtelijk systeem is niet onafhankelijk, heeft een gebrek aan middelen en is inefficiënt en corrupt.

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Wat betreft de vooraf aangevoerde vertaalproblemen, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat deze geen steun vinden in het gehoorverslag van het CGVS. Aan verzoeker werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p.1). Er werd aangegeven dat hij het onmiddellijk moest zeggen indien hij een vraag niet begreep. Verzoeker verklaarde, wanneer werd gevraagd of hij de tolk begreep, eenduidig: “Ja, heel goed” (*ibid.*, p.2). Hij formuleerde geen bezwaar tegen de tolk of tegen het plaatsvinden van het gehoor en maakte nergens gedurende het verdere verloop van dit gehoor enige concrete melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Integendeel verklaarde hij aan het einde nogmaals uitdrukkelijk alle vragen goed te hebben begrepen. Vervolgens vermeldde hij weliswaar dat het Soussou niet de moedertaal was van de tolk doch hij beperkte zich in deze tot de algemene en louter hypothetische bewering dat daardoor misschien niet alles perfect vertaald werd (*ibid.*, p.21). Vervolgens stelde zijn advocaat dit ook te hebben gezien. Er werd echter op gewezen dat de tolk een professionele tolk Soussou was (*ibid.*, p.22). Het gehoorverslag bevat precieze en gedetailleerde gegevens, uit dit verslag kan niet worden afgeleid dat zich problemen inzake de vertaling of communicatie zouden hebben voorgedaan en hieruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift bovendien tot de blote bewering dat de tolk Soussou de taal niet voldoende machtig zou zijn geweest doch hij laat na deze bewering aan de hand van concrete elementen hard te maken. Bijgevolg toont hij geenszins aan dat de tolk bij het CGVS niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een correcte manier over te brengen, hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat verzoeker geen kritiek uit op het omstandige feitenrelaas.

Verzoeker legt in het onderhavige verzoekschrift omtrent één van de cruciale elementen in zijn asielrelaas, met name de erfenis van de eigendommen van zijn vader, verklaringen af die in strijd zijn met zijn eerdere verklaringen. Hij beweert op heden dat de erfenis van zijn vader verdeeld werd over alle kinderen, met name verzoekers oudere broer, verzoeker en diens vier halfzussen, alsmede dat zij in onverdeeldheid eigenaar waren van de eigendommen van zijn vader en dat zijn oudere broer optrad als beheerder zo lang de overige kinderen minderjarig waren. Tevens beweert hij dat het huis van zijn vader niet enkel zijn oudere broer toebehoorde en dat N.C. en haar kinderen het recht hadden om daar te wonen. Bij het CGVS verklaarde verzoeker eerder nochtans dat het huis van zijn vader na diens dood in het bezit kwam van zijn oudere broer en stelde hij eenduidig: “in Guinee, na dood ouders gaat alles naar de zoon, Dat is zo in Guinee” (*ibid.*, p.17). Dat verzoeker zich tegensprekt omtrent een dermate essentieel element in zijn relaas ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Het voormelde klemt des te meer gezien verzoeker geen bewijzen bijbrengt inzake de erfeniskwestie en in dit kader tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de documenten, gekoppeld aan de bezittingen van zijn vader. Aanvankelijk verklaarde hij, wanneer gevraagd werd of hij de eigendomsdocumenten had van zijn vaders bezittingen, dat hij deze in Guinee achterliet. Wanneer vervolgens werd gevraagd: “Jij had in Guinee de eigendomsdocumenten van al je vaders bezittingen?”,

antwoordde verzoeker in duidelijke bewoordingen: *"Ja, ik had die allemaal aan oom langs moeders kant toevertrouwd"* (*ibid.*, p.9). Later tijdens het gehoor stelde verzoeker echter dat al de eigendomsdocumenten van zijn vaders bezittingen bij zijn grootmoeder waren, ontkende hij zijn eerdere, nochtans duidelijke, verklaringen en herhaalde hij: *"de papieren zijn bij mijn oma"* (*ibid.*, p.17).

Verzoeker legde daarenboven wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop zijn problemen vervolgens zouden zijn aangevangen. In het verzoekschrift herhaalt hij de laatste versie van zijn verklaringen bij het CGVS, met name dat de bedreigingen van N.C. aanvingen in 2005, acht maanden voor het overlijden van zijn broer (*ibid.*). Tevens betoogt hij dat zijn eerdere verklaringen bij het CGVS foutief werden genoteerd daar waar gesteld wordt dat hij aangaf dat deze aanvingen in 2004. Dat deze verklaringen foutief zouden zijn genoteerd kan, gelet op hun herhaalde en duidelijke aard, echter geenszins worden aangenomen. Hij verklaarde bij het CGVS aanvankelijk: *"Zij bedreigt mij en mijn broer sinds 2004"* (*ibid.*, p.9), bevestigde even verder duidelijk dat hij en zijn broer sedert 2004 door N.C. werden bedreigd (*ibid.*, p.10) en gaf nogmaals uitdrukkelijk aan: *"Sinds 2004 hebben we zoveel problemen"* (*ibid.*, p.12).

Nog daargelaten dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van het verklaarde overlijden van zijn broer ingevolge vergiftiging in 2006, en dit ondanks dat hij het overlijden van zijn ouders in 2003 wel staft, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de vraag of hij na dit overlijden al dan niet op regelmatige basis verbleef bij de persoon van wie zijn vervolging zou zijn uitgegaan. In het verzoekschrift beweert hij immers met klem dat hij sedert de dood van zijn broer in 2006 nog slechts één maal en gedurende zeven dagen bij N.C. zou hebben verbleven, met het oog op een herstelling van de woning. Bij het CGVS verklaarde hij echter niet enkel dat hij sinds 2004 er iedere maand zeven dagen bleef (*ibid.*, p.9), doch stelde hij, wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd: *"Na je broers dood in 2006, bleef je dan 1 week per maand bij (N.) en (L.) gaan wonen?"*, tevens eenduidig: *"Ja, dat moest ik doen. Ik bleef er logeren, vader vroeg dit. Elke maand een week daar gaan logeren"* (*ibid.*, p.10). Later tijdens het gehoor gaf verzoeker in het kader van de aangevoerde gebeurtenissen in mei 2012 daarenboven nogmaals aan dat hij nog wekelijks gedurende zeven dagen bij N.C. verbleef en stelde hij aldaar zelfs beschikte over een eigen kamer (*ibid.*, p.19). De voormelde, herhaalde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie. De bewering dat het een foutieve notering zou betreffen kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Waar verzoeker beweert dat N.C. zou hebben getracht om hem te laten arresteren in 2011, motiveert de bestreden beslissing bovendien met recht dat deze handelwijze van N.C. niet geloofwaardig is gelet op de geschetste problemen en haar doel. Aangezien N.C. blijkens de aangevoerde feiten reeds jarenlang vergeefs trachtte de erfenis van verzoekers vader in haar handen te krijgen en met dit oogmerk in 2006 zijn broer zou hebben gedood, is het geheel ongeloofwaardig dat N.C. hem niet zou doden doch zou trachten om hem te laten arresteren. Uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen van verzoeker blijkt immers dat het enige doel van N.C. eruit bestond om de erfenis van verzoekers vader te bekomen, alsmede dat zij dit doel enkel kon bereiken in het geval dat verzoeker zou overlijden.

Voorts brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter staving van het voorgehouden overlijden van zijn vriendin en legde hij blijkens de stukken van het dossier en het voorgaande omtrent dit overlijden tegenstrijdige verklaringen af. Dit zou nochtans, mede door toedoen van N.C., de directe aanleiding hebben gevormd voor zijn arrestatie en detentie in mei 2012. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij aanvankelijk aangaf dat het lichaam van zijn vriendin werd gevonden bij hem thuis (*ibid.*, p.11). Even verder stelde hij opnieuw dat zij werd gevonden in zijn huis en preciseerde hij dat hij in dit huis alleen woonde (*ibid.*, p.19). Wanneer werd doorgevraagd over het overlijden van zijn vriendin, wijzigde verzoeker zijn verklaringen echter en stelde hij plots dat hij die week bij N.C. verbleef, dat zijn vriendin de sleutel van daar had en dat zijn vriendin om het leven kwam waar hij logeerde, in zijn kamer in het huis waar N.C. woonde en waar hij elke maand gedurende zeven dagen zou hebben verbleven (*ibid.*, p.19). Deze laatste verklaring kan bovendien niet worden gerijmd met het gestelde in het verzoekschrift, gezien verzoeker, zoals hoger reeds werd opgemerkt, hierin beweert dat hij sedert 2006 nog slechts eenmalig één week en in het kader van een herstelling van de woning bij N.C. verbleef. In het licht van deze verklaringen kan niet worden ingezien waarom verzoekers vriendin zich zou hebben bevonden in de woning van N.C.

Tevens weze herhaald dat het, te meer daar N.C. blijkens de aangevoerde feiten reeds jarenlang vergeefs trachtte de erfenis van verzoekers vader in haar handen te krijgen en met dit oogmerk reeds in 2006 zijn broer zou hebben vergiftigd, manifest ongeloofwaardig is dat N.C. er mede voor zou hebben gezorgd dat hij werd gearresteerd en gedetineerd. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de

bestreden beslissing, blijkt immers dat N.C. enkel op de erfenis van zijn vader uit was en dat de enige manier waarop zij dit doel kon bereiken eruit bestond dat verzoeker zou overlijden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde erfenisconflict met N.C., noch aan de problemen die deze persoon hem zou hebben bezorgd in 2011 en 2012, noch aan het in dit kader aangevoerde overlijden van zijn vriendin.

Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij ingevolge dit voorgehouden overlijden en zijn beweerde arrestatie en detentie enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren jegens S.T., de vader van zijn vriendin. Dit klemt nog des te meer daar het, gelet op het gegeven dat hij niets met de dood van zijn vriendin en ongeboort kind te maken had, niet geloofwaardig is dat hij zijn onschuld niet zou hebben trachten uit te schreeuwen, zelfs niet wanneer S.T. hem, zoals aangegeven in het verzoekschrift, in de gevangenis zou zijn komen bedreigen. Dat hij het recht niet zou hebben gehad om het woord te voeren betreft een blote bewering en kan hoe dan ook niet verklaren waarom hij jegens S.T. zijn onschuld niet zou hebben trachten staande te houden.

Verzoeker legde in het kader van de aangevoerde vrees voor vervolging vanwege S.T. bovendien ongeloofwaardige verklaringen af daar waar hij, ter verklaring van de terechte vaststelling dat het in het geheel niet aannemelijk is dat S.T. enerzijds niet akkoord ging met zijn relatie met diens dochter doch anderzijds toeliet dat zij sedert 1998 onafgebroken een relatie hadden, in het verzoekschrift beweert dat S.T. slechts in 2008 weet had van de relatie. Bij het CGVS gaf hij immers aan dat de familie van zijn vriendin van de relatie op de hoogte was en preciseerde hij dat haar vader de enige was die ertegen was. Tevens vermeldde hij diens vermeende onwetendheid tot 2008 niet wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het kon dat zij ondanks de tegenkantingen van S.T. toch veertien jaren een relatie konden hebben. Integendeel gaf hij in dit kader aan dat deze de moeder van zijn vriendin ingevolge van hun relatie vaak bedreigde (*ibid.*, p.14). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het, zelfs indien S.T. slechts in 2008 op de hoogte zou zijn geweest van de relatie, hoegenaamd niet geloofwaardig is dat zij deze relatie toch ongestoord konden verderzetten tot in 2012.

Voorts dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de nota benadrukt dat het onduidelijk blijft waarom S.T. na een relatie van veertien jaren, in 2012 nog problemen zou hebben met verzoekers relatie met diens dochter. Zijn initiële bezwaren, met name dat zij te jong waren en hun studies nog niet hadden afgemaakt, waren op dat moment immers reeds weggefallen aangezien verzoeker op dat moment zijn universitaire studies had voltooid en een zeer bemiddeld man was (*ibid.*, p.4, 8).

Daarenboven gaat verzoeker in het betoog dat de reactie van S.T. wel aannemelijk was volledig voorbij aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het zwanger maken van een ongehuwd meisje in Guinee niet strafbaar is, dat in dergelijke gevallen gewoonlijk aan de man wordt gevraagd om het meisje te huwen en dat, wanneer het meisje akkoord gaat en het huwelijk wordt afgesloten, de eer van het meisje en haar familie is gered (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Verweerder wordt dan ook gevolgd waar deze repliceert dat voormelde informatie en de vaststellingen dat (i) verzoeker en zijn vriendin reeds veertien jaren een relatie hadden; (ii) zij sowieso van plan waren om te huwen; (iii) S.T. geen andere bezwaren had behoudens dat zij vroeger te jong waren en nog moesten studeren; (iv) verzoeker hoogopgeleid was, zeer welgesteld was en behoorde tot de Soussou stam; (v) verzoekers oom ging bemiddelen met S.T.; (vi) verzoeker wilde huwen met de dochter van S.T. en zijn vaderlijke plichten wilde vervullen maken dat de reactie van S.T. niet aannemelijk is.

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met S.T.

Verzoeker formuleerde daarnaast een vrees voor vervolging ten aanzien van O.K. Hij slaagt er echter evenmin in deze vrees aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt in dit kader uit verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij zijn problemen met deze persoon koppelde aan zijn beweerde problemen met N.C. Hij stelde met name dat O.K. de schoonbroer was van N.C. en dat hij verzoeker onder meer viseerde omdat hij N.C. wilde steunen in haar erfenisconflict met verzoeker. Verder betoogt hij in het verzoekschrift dat O.K. en N.C. samenspannen in het kader van de poging tot arrestatie in 2011 en zijn arrestatie en detentie in 2012 en dat de vervolging door O.K. zich, benevens in een berisping door een wijkagent op 8 mei 2012, in het bijzonder uitte in voormelde poging tot arrestatie en arrestatie. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat aan verzoekers beweerde problemen met N.C., aan de poging tot arrestatie in 2011 en aan de vermeende arrestatie en detentie in 2012 niet het minste geloof kan worden gehecht.

Te meer gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker, die in 2010 een politiek meningsverschil zou hebben gehad met O.K. en door hem zou zijn bedreigd, niet duidelijk maakt waaruit zijn vervolging door O.K. dan wel zou bestaan, alsmede dat, ondanks dat hiernaar meermaals werd gevraagd, nergens uit zijn verklaringen blijkt of en waarom hij daadwerkelijk zou zijn vervolgd door O.K. Het is geheel niet aannemelijk dat O.K., die volgens verzoeker veel macht had (*ibid.*, p.12), dermate laks en weinig doortastend zou hebben opgetreden en dat verzoeker nog tot in mei 2012 zonder noemenswaardige problemen in zijn land van herkomst kon blijven. In dit kader legt verzoeker bovendien opnieuw incoherente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde hij deze vaststelling immers doordat hij zelf de bescherming genoot van D., die heel machtig is (*ibid.*, p.16), terwijl hij in het verzoekschrift beweert dat hij van deze persoon wel hulp kreeg, maar geen bescherming.

Daarenboven brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en des te meer klemmt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij bleek immers niet in staat om te preciseren waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt, noch met welke vliegtuigmaatschappij(en) hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 17, nr.35). Bovendien stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar die meereisde mevrouw F. was (*ibid.*, nr.34), terwijl uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat de smokkelaar een man zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p.7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging. De neergelegde documenten kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen (administratief dossier, stuk 20: documenten).

Omtrent de handgeschreven brief, afkomstig van verzoekers vriend, motiveert de bestreden beslissing met recht dat deze dateert van meer dan een half jaar na verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en dat deze niet uitgaat van een objectieve bron doch van één van verzoekers persoonlijke vrienden. Bijgevolg kan aan deze brief, te meer daar deze niet wordt aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, geen bewijswaarde worden gehecht.

Inzake de brief van Ajevac dient te worden vastgesteld dat dit stuk van uiterst bedenkelijk allooi is. Ondanks dat deze afkomstig zou zijn van voormelde organisatie en zou zijn ondertekend door de voorzitter van deze organisatie en in diens hoedanigheid als voorzitter, is de stempel die bij deze handtekening werd geplaatst immers een stempel van de ploegarts van het sportteam Horoya AC en bevat deze de volgende vermeldingen bevat: "*HOROYA ATHLETIC CLUB DE CKRY – STAFF MEDICAL – LE MEDECIN DE L'EQUIPE*". Hoe dan ook vertoont dit stuk een gesolliciteerd karakter, werd het opgesteld ten behoeve van verzoeker en gaat dit niet uit van een objectieve bron, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Aangaande de drie convocaties kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat de autoriteiten deze convocaties zouden hebben uitgevaardigd op naam van verzoeker. Gezien hij zou zijn ontsnapt uit de gevangenis nadat hij zou zijn beschuldigd van een aantal ernstige misdrijven en bijgevolg voortvluchtig zou zijn, is de kans dat hij zou gehoorzamen aan een convocatie en zich vrijwillig terug naar de politie zou begeven immers nihil. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat dergelijke convocaties eenvoudigweg op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen in Guinee, alwaar corruptie welig tiert (stuk 21: landeninformatie). Mede in acht genomen dat de convocaties niet worden aangevoerd ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, kan hieraan bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht.

De overige documenten die verzoeker neerlegde en voorlegde bij het CGVS bevatten, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn profiel als politiek opposant en naar informatie omtrent het geweld dat met politieke demonstraties gepaard gaat en over het oproepen voor de rechtbank van een aantal oppositieleiders in het kader van gewelddadige protesten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-7), dient te worden opgemerkt dat deze informatie, die van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon, geenszins volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Evenmin kan de verwijzing naar informatie inzake de doodstraf (*ibid.*, bijlage 8) en inzake het veiligheids- en gerechtelijk systeem (*ibid.*, bijlage 9) in deze volstaan. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker niet aan dat of op welke wijze hij met dit systeem

in aanraking zou dreigen te komen. Bijgevolg kan deze louter algemene informatie in het geheel niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op dit vlak niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen ter zake. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 21: landeninformatie) en zoals door verweerder bij de nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage) dat de situatie in verzoekers land van herkomst niet beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS